

1964

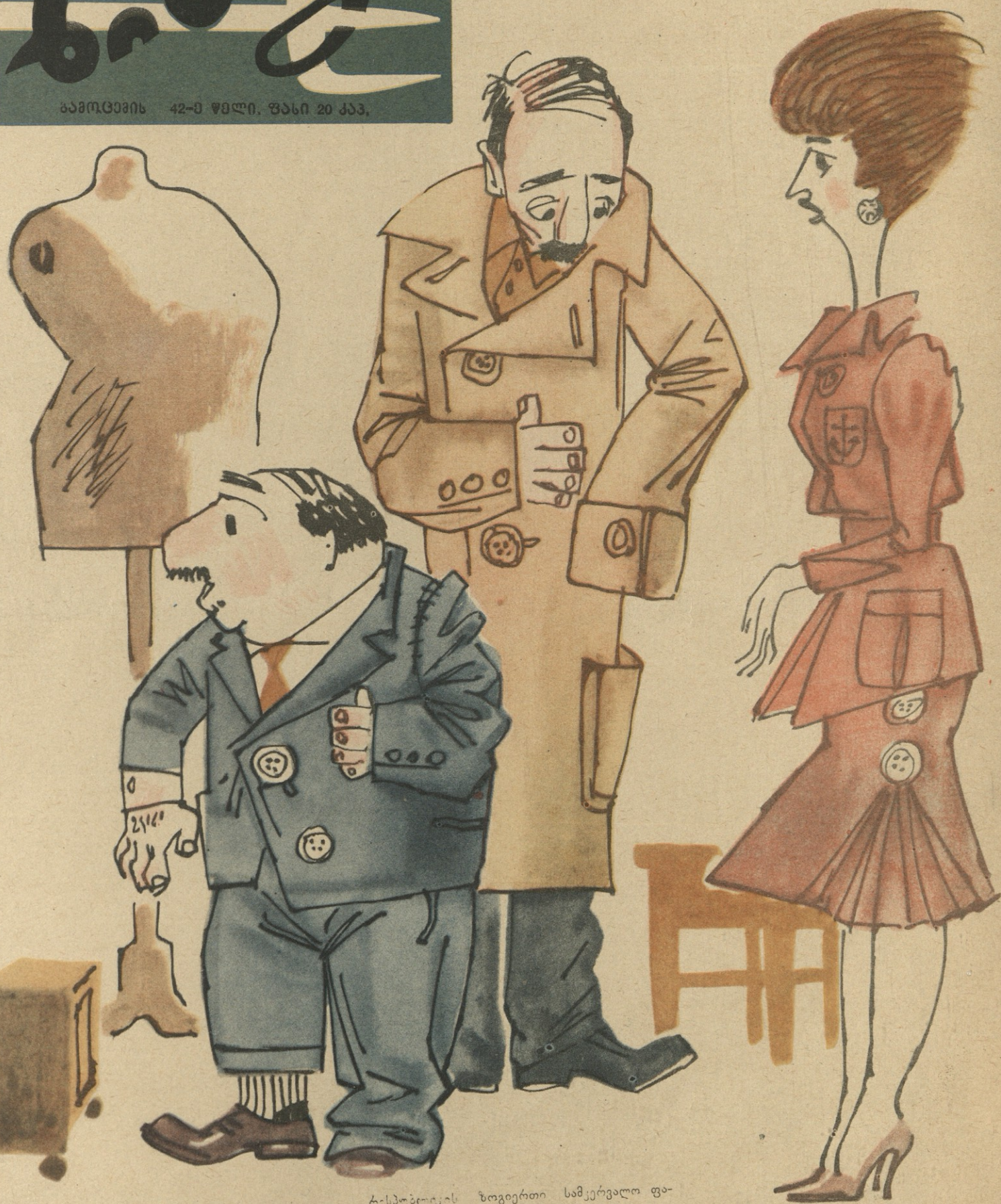
№ 23 თბილისი დეკემბერი 1964

ბუნა

გამოცემის 42-ე წელი, ფასი 20 კპ.

ნახ. ჯ. ლელუაში

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ბუნა-ს ჯ. ლელუაშის საგვარდო ფა-
ბრიკა წყნდებულ პროდუქციას უშვებს.

აი, როგორ „მოირთვებოდა“ ჯოგირთი სამკერვალო ფა-
ბრიკის მუშაკი, მისი შეპყრობილი ტანსაცმლით რომ შემო-
სილიყო.

წიგნი მანქანი

(ნამდვილი ამბავი)

ჩვენი საუკუნის 60-იან წლებში ქუთაისში ცხოვრობდა და მოღვაწეობდა ლევან აპოლონის-ძე ბიბლიეზილი. „ბაღის სკვერთან“ იღვა და მღეროდა:

„ქუთაისელი ბიჭი ვარ —
ხატრიალი და გამგები,
„ვოლგების“ მარიფათი მაქვს,
„მოსკვიჩზე“ გამოგადგებით,

„შანსები“ ვიცი ისეთი,
მოსკოვის ქუჩებს მიწვდება,
მაგრამ თუ გამომიჭირეს,
სიმღერა დამავიწყდება!...“

მოვიდა ტაქსის მძღოლი ი. იაშვილი და შეეკითხა:

— მოსკოვში „ვოლგა“ მაყიდინე, შეგიძლიანო?

— რასაკვირველიაო.

— რა დამიჯდებაო?
— თანხის ერთი მეოთხედ-მეხუთედით ძვირიო.

— იაფიაო. მეც წამიყვანეო.

— მოსკოვში მივდივარ, განა სამტრედიოში. ზედმეტი ხარჯი გამოვადო.

მოუტანა იაშვილმა ფული ლევანს, და ორ კვირაში „ვოლგა“ „დაირტყა“. დაურტყეს ერთმანეთს ტიქების „პინგ-პონგი“ ქალაქის განაპირა რესტორანში და გულ-ღვიძლიც მიაყოლეს.

მივიდა ლ. ა. ბიბლიეზილთან ზ. აბაიშვილი.

— მოსკოვიდან „ვოლგა“ ჩამომიყვანეო.

— რა ფერის გინდაო?

— შავი კრეპისფერი, ბოთლისფერი, ან ნაცრისფერიო.

— შავი კრეპის ძნელია, რიონის ტალღისფერი — შეიძლებაო.

— მეც წამიყვანო?

— მოსკოვში მივდივარ, განა ბანოჯაში. ზედმეტი ხარჯი მოგვივაო.

მოუტანა ზ. აბაიშვილმა ფული ლევანს, და ორ კვირაში „ვოლგა“ ითხლიშა. თხლიშეს ერთმანეთს მალარიჩის „ვახტანგურები“ და წიწილებით სულ კბილები დაილევწეს მძღოლების „მსახურს“ ახლა სხვებმა მიმართეს:

— კაცო, ეს მანქანები კი გვიშოვე, მანქანის ნაწილებს რა ვუყოთო?

ლევან აპოლონიჩმა უპასუხა:

— მესმის, თქვენი გულისტკივილი გასაგებიაო.

ამირან პაიჭაძემ ჰკითხა:

— „ვოლგის“ ძარას ვერ მიშოვიო?

— რა ფერის გინდაო?

— შავი ღვინისფერი და ნიკელით მოპირკეთებულიო.

— შენ რომ ჩემთვის 3.000 მანეთი არ მოგიტანიაო!

— ეგ ხომ 800 მანეთით ზედმეტი იქნებაო?

— მაშ როგორ გინდაო.

წავიდა ლევანი ქ. გორკში. ჩამოიტანა „ვოლგის“ შავი ფერის ძარა, ნიკელით მოპირკეთებული.

ლევანის ბინა ავტომატულად გადაიქცა. რა გინდოდა, მძღოლის სულო და გულო, იქ არ ყოფილიყო! უცხო მოქალაქეები მოვიდნენ ლევანის ბინაზე და დათვალიერებდა დაიწყეს. ლევანის „სადისერტაციო“ შრომაში „მანქანათა ნაწილების“ წიგნში ჩამოთვლილი იყო „ლევი“ 44 დასახელების ნაწილი მსუბუქი და მძიმე ავტომანქანებისათვის. აუწერეს ნაწილები და ლევანს უთხრეს — წამოდიო.

— თქვენ ხომ არ გაგიყვებულხართ, სად უნდა წამოვიდე, ხალხს მანქანები გაუჩერდებაო.

არ გააჩერეს ლევანი, წაიყვანეს.

ქუთაისში არც ერთი მანქანა არ გაჩერებულა.

გასო ხმალაძე
პართლოს ხანჯალაძე

ზოგიერთ კოლმეურნეობაში ადგილი აქვს მღეღოებისა და სათიბების უგულებელყოფას, სადაც მინიმალური დანახარჯებით შესაძლებელია უხვი და იაფი საკვების მიღება.

ნახ. ნ. მალაზონიასი

— სად იყურებით, თქვე მართლა პირუტყვებო, რეცეპტით დამზადებულ საკმელს უბრალო ბალახი გირჩევნიათ?!

იყო ერთი ბიჭი, სახელად ლადო.

პატარა ლადო საბავშვო ბაღში დადიოდა.

ჩააცვა დედიკომ ლადოს თეთრი, ქათქათა კაბა-ფართუკი, თმა მარცხნიდან მარჯვნივ გადაუვარცხნა, გადაჰკიცნა და საბავშვო ბაღში გაგზავნა.

— ეს რა გაცვია, ლადო? — შეეკითხა ბავშვს აღმზრდელი.

— კაბა-ფართუკი, დეიდა-მასწავლებელი, დედამ მიყიდა მაღაზიაში.

— არ შეიძლება ამის ჩაცმა, ბაღლო, წინსაფარი უნდა გქონდეს, ასეთია უფროსების ბრძანება. — თქვა დეიდა-მასწავლებელმა, ლადოს კაბა-ფართუკი გახადა და გააფრთხილა — ხვალისთვის თუ წინსაფარი არ გიყიდა დედაშენმა, ბაღში აღარ მოხვდი.

დაღონდა ლადო, კინაღამ ტირილი დაიწყო, ამას ისიც დაერთო, რომ ჭამის დროს ბორში გადისხა ზიზია ტანსაცმელზე და აღრიკლებული წავიდა სახლში.

შინ მისვლისთანავე კი დედას ეგვეთა ბიჭი. ეგვეთა და უბრძანა სასწრაფოდ შეეძინათ მისთვის რამდენიმე წინსაფარი.

— რამდენიმე კი არა, ერთიც ვერსად ვიშოვნე, შვილო. — თქვა დედამ.

— მე ვიშოვნი! — წამოიძახა ბიჭმა და სახლიდან გავიდა.

ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკ... ავიდა ლადო საბავშვო უნივერსიტეტის კიბეზე და დეიდა-დირექტორს შეეკითხა:

— დეიდა-დირექტორო, რატომ არ გაქვთ მაღაზიაში წინსაფრები?

— ვინ ჰკერავს, ბაღლო, საშენო წინსაფრებს, რომელი ფაბრიკა, რომელი საწარმო, საიდან მოგიტანო!

— უმაგისოდ რომ საბავშვო ბაღში არ მიშვებენ?

— ჩვენ რა ვქნათ. — თქვა დეიდა-დირექტორმა, — ჩვენთვის არავის შეუკვეთია, ჩვენ ჩვენი ინიციატივით მოსკოვიდან ძლივს ჩამოვიტანეთ წინსაფრები ორი წლის ბავშვებისათვის და იმაზეც მაღლობა უნდა გვითხრათ, რადგან თვითმესყიდვის წესით შევიძინეთ და მოგართვით.

ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკ... ჯიუტი ლადო კიბეებზე ავიდა და საქალაქო საბჭოს აღმასკომის სავაჭრო განყოფილებაში შებრძანდა.

— რა წინსაფარი, ბაღლო, რომელი წინსაფარი, ჩვენთვის ასეთი რამ არავის შეუკვეთია, რომ ჩვენ ფაბრიკებს შეუკვეთოთ. ჩვენ კაბა-ფართუკებს ვუკვეთავთ ონის სამკერვალო ფაბრიკას და ისიც, თავის მხრივ, არაფერს ზოგავს, უშვებს და უშვებს კაბა-ფართუკებს.

— არავის შეუკვეთია?! — გაიკვირვა ლადომ და სავაჭრო განყოფილებიდან გამოვიდა.

ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკ... ავიდა ლადო კიბეზე და განათლების ორგანოს პირველი საფეხურის ხელმძღვანელს ესტუმრა.

— ძია-გამგე, ვინ დაადგინა, რომ საბავშვო ბაღში მხოლოდ წინსაფრის ტარება შეიძლება?

— ვინ დაადგინა, არ ვიცი, მაგრამ მე

კი ზევიდან მიბრძანეს. — თქვა ძია-გამგემ.

ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკ... ავიდა ლადო კიბეზე და განათლების ორგანოების მეორე საფეხურის გამგეს მიაკითხა.

— ვინ დაადგინა, არ ვიცი, მაგრამ მე კი ჩემმა უფროსმა მიბრძანა. — თქვა მეორე საფეხურის გამგემ.

ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკი-ბუკი, ბაკ! ლადო ახლა უკვე მესამე საფეხურის მთლად უფროსთან გამოცხადდა.

— დეიდა-გამგე, იქნებ თქვენ მაინც მითხრათ, ვინ დაადგინა, რომ საბავშვო ბაღში კაბა-ფართუკის ჩაცმა აღარ შეიძლება და უსათუოდ წინსაფრით უნდა ვიაროთ?

— დადგენით არავის დაუდგენია, მხოლოდ სურვილი გამოითქვა თათბირზე და ჩვენც ვასრულებთ ამ სურვილს.

— დეიდა-გამგე, რამდენი ბავშვი დიდის ჩვენი რესპუბლიკის საბავშვო ბაღებში?

— სამოცდაათი ათასამდე.

— კონტინგენტი გიმრავლოთ ბუნებამ, — უთხრა ლადომ, — ერთი ასად გაზრდილიყოს ჩემი ამჟარი. მაგრამ მარტო თქვენი სისტემის საბავშვო ბაღების სამოცდაათი

ათას ბაღს ას ორმოცი ათასი წინსაფარი მაინც უნდა წელიწადში, წინსაფრების შეკერვა-გამოშვებას კი პრესკურანტი შეტანა უნდა, ოსტი უნდა, გოსტი და როსტი. შეკვეთა უნდა, განცხადება, დადგენა, დამტკიცება, თქვენ არც ერთი არ გაგიკეთებიათ და მე რატომ არ მაძლევთ უფლებას კაბა-ფართუკი მეცვას?

— შენ გაიხარე! — თქვა დეიდა-გამგემ, — წინსაფრის შეკერვას რა დიდი საქმე უნდა, მეც მყავს შენისთანა გოგო-ბიჭები სახლში, წავედი, რამდენიმე მეტრი მიტალი ვიყიდე, მივუჯექი საკერავ მანქანას, გადავატრიალე, გადმოვატრიალე და წინსაფრები მზად იყო.

— ჩემმა დედიკომ რომ ჭრა-კერვა არ იცის?

— სხვას შეაკერინოს.

— დეიდა, ჩვენ ის არ გვეყოფა, რომ ჯგუფში ჩასაცემელ მაუდის ფაჩურებს კერძო ბიძიებისაგან ვყიდულობთ? ჩვენმა ფაბრიკებმა რაღა უნდა აკეთონ, ჩვენ თუ ვილაცყებისაგან ვიყიდით ჩვენთვის საჭირო ჩასაცმელ-დასახურს?!

დეიდა-გამგე ჩაფიქრდა და აღარაფერი უთქვამს.

3. ივანოვილი

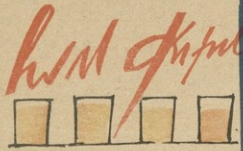
ივანოვის პასუხი ნიანგის მე-20 ნომერში დაბეჭდილ მიგობრულ შარშამ.

ივანოვილი — აბაიშვილი
— ერთი მანქანა, როგორია ოქროს მედალი?

მეგობრული შარში 3. ფირცხალაშვილი

აქსეზი

ჩან მაღლა ვარ შემართული...
ჩან კი დამლა დავეშვები,
აღარ ვიცი სად რა მელს,
თავზე ვის, სად დავეშვებინი.

ჩაის ჭიქა მჭევინ, მაგრამ
მაინც ლენოს ვეწირები,
ვანა რა მჭირს სამისი...
ღვინის ჭიქებს ვეცობები!

სხვა რომ არა სირცხვილისგან
ვიწვევი და ვიხარებო,
სულ შარზე ვარ, მიზეზს ვეძებ,
ვეთ-იეთი ვეძებინი.

იმ ღამესაც თქვენს მეზობელს
თავი მე არ გავუტყუებ,
განა მე არ შევადრულე
ერთმანეთზე "გრა" და "გეზე"!

კასიანეს ღრისკარებზე
ფსად მე არ დავუტყუებ,
ცოლ-შვილს მე არ წეიხებინი,
ცოცხლ მე არ გავუტყუებ!

იპოლიტეს ქერა-ქურა
ღამე მე არ ვათვინებ,
და "გასაღებდაკარგულ"
"ნახუს" მე არ ვათვინებ!

ნახეთ, გამოსაფხარებელს
რა ბიჭები ვაზიარებ,
სხვა რა ვინდათ... მოვარდობა,
ითუქმის,
ყველაფერი გალიარა.

მე გაზხორო, როგორც "ჩაის
ჭიქა",
ძველი ნაყოს შესასხმად
გამიუტყუო, ჩაის გარდა,
ყოველგვარი შეთუხება.

ბრ. ჩიხიშვილი

როგორ დავიძღვამ ტელეფონი

სიუიტი რა არის ტელეფონი? ავის და კარის გადამცემა, ჰიფონ-
მედიკამენტის დაბრუნების უნარი სამუდამოა. ტელეფონი არის
ჩვეულებრივი და არის პოლსონი, ავანგარდული და აჩემული არის
მაგრამ პოლსონი გვიღვინა. პოლსონი არსებობს შავი, მწვანე,
ყვითელი, ყვითელი უფრო შიშველია წითელი პოლსონი, წინაა რამ
"პასიონი ახრანა" ქილი, იმ ფერის.

3. თბილისი, არსდს ქ. №28-ში მცხოვრებ დიდი კომუნალ-
საც მოსვლას დადებ ტელეფონი. არა, პოლსონი კი არა, უფრო
ლო ჩვეულებრივი, ატარის საღებრო, გაიყვანს ღვეს კი არა,
პოლსონი და დაამტკიცებს პირები წლები ვეცეს რამდენი.
ვიღაცამ უფრო ჩამტკიცებდა დოლოს.

ფერისგან კი არა, ფერისგან დავტყუებინი, ავირ იმ ვაის,
დავით ავითონი, პირველად შავის ხალხი დავის ხალხებზე.
დოლომ დავითი გაიწერა დავითი უფროსი, მოვიდნენ.
— თავისუფალი ხაზი არ არის, მაგრამ სანამ მოვებინი, რომელი-
მე დაწესებულების ხაზზე ჩავატარო, ლაზარე ზოგერ აბრევა. ერ-
თმეორეში, მაგრამ არავფრია, დროებითი ვაფრელი. ციხეში სა-
ლამს 5 საათის შემდეგ ილაზარე, მანამდე შეწყვეტილი იყავით.

4. აფთიკომა უფრო ახლი დაწესებულებიდან გამოვყავნი
პარალელური ხაზი და კომუნალის.
ტელეფონის აპარტი გულში ჩაქრული და დავიწერე იქნა.
მაგრამ შავი გაიწერა და დაწესებულებაში.

- ალი დოლოს თბილისი?
- ვინ დოლოს თბილისი?
- კომუნალის.
- აქ ავანგარდული. სად რავტყუ? ეს ბინა არ არის.
- მკორე პუტის შემდეგ კვლავ აწერია ტელეფონი:
- დოლო ხარ?
- არა, ბიჭები ვარ!
- ვინა რა ვინდა დოლოსთან?
- თქვენ ვინა ხართ?
- მანდ მოსვლენ და ახლავე გავერდები!
- ალი!
- ალი გავერდები!
- დაწესებულებაში გაიწერა. სიერე ასეა ტელეფონი გერიალ-
მა.

- 1. დოლო, შენა ხარ?
- ვინ იხეობა ეს დოლო?
- შენ თვითონ იხეობი ვინ ჩავაერთი ხაზზე?
- და ასე, დოლოსთან ჩან რამდენი საუბრობა, ჩან სერო, ჩან
შემა, ჩან ლია, ჩან შერი, ჩან თინი.
- გამაბრუნებ დავითის ხარკები. გახსნა სატელეფონო კვანი.
მოისხა ხაზი. მოლოდ და აფთიკომა არ მოისხა დოლოს ისევ
"უბანან". მე. აფთიკომა კი იციბის, იყინის, ცეცხლ სიცილით.

3. ნიკოლოზიშვილი

დასავლეთი გერმანიის პოლიტიკოსები ნატოს შრა-
ვატობზე ტიპურ ძალეში მონაწილეობის გზით
მოსწრაფინ ხელში ჩაიგდონ ატომური იარაღი.

განმარტების მისწრაფება.

— აბა მოხარო — სავსე ალექსანდრია?
— ალექსანდრია ქალაქი ჩემიონატზეა, პატრიკო-
ლო მასწავლებელი!

ნა. 5. პალაშინი

აქიქია თუ აქიქია?

ვინ არ იცნობს წყალტუბოში ჩაქის, ვინ არ იცნობს მის სა-
კუთრ ახლო, რომელიც დასავლეთი გერმანიის შრა-
ვატო სიბიბსტრიაზე გაქრულეს წყალტუბოში ქიქიზე. აქი-
ანაქანა "აქი" გინ 14-43 და თან სასწრაფო მანქანის სიბიბსტრია
ჩაქიზეა შეწყვეტილმა წყალტუბოში.

— ფილიპე, ვისაც სიცილით არ მოეწონება.
მაგონი კი მიყვება ასეველიან ქიქის და ქიქილი გაქრული
შრაქი წყალტუბოში ქიქისი მიწვეს ქიქი შეწყვეტილ სიბი-
ბს და ვინა არა აქის სიბიბსტრია სავსე ილაქს ავანგარდული.
ჩან, ჩან, რომ აქის ტელეფონი კი არ იცნობს აქილი ვარსკვლავ-
ზე ვარსკვლავილი. ღამე, სწრაფი ვარსკვლავილი შეწყვეტილი
არ არის, რომ ვერავინ ვერავინ აქის და ქიქის ვარსკვლავი-
საქიზე ავლა ხალხურად სავსე. გაქრულს ავანგარდული და ავან-
გარდული. აქილი უფრო 1962 წელს 21 იული მოვიდნენ. მიწვე-
მა შიშა ღამეში 60 მანეთი ჩან მაქრიალი და თვითვე
გერმანია გვირ რამდენი სატელეფონო. ახლის სატელეფონო რომ დავსე და
უბრა — შენ ახლა და ეს სატელეფონო დამიწერე. მაგ-
ნიამ მიწვეა მოლოდინი სატელეფონო ჩიქილი სატელეფონო გა-
ქრულს მანქანა დადასტურებული სწრაფი გაქრული ვერ შეიქცე-
და ვარსკვლავილი დადასტურებული წყალტუბოში სატელეფონო
სიბიბსტრია. ხილი სავსე დადასტურებული სატელეფონო. მაგრამ ვინ რა
დასავლეთი ჩაქისი!

მოგარდა ვიღაცა შენ ახლო ისევ გამოვარდა წყალტუბოს
ქიქიზე და ისევ გაიწერა შეწყვეტილმა წყალტუბოში.

- ფილიპე, ვინა მოდის?
- ფილიპე, ვინა მოდის?
- ღამის არა, გერმანია აღმოსავლეთი შეწყვეტილი, სიცილი რაყი
შრაქი თვის შემდეგ სიცილი დაიწერა ქიქიან ტელეფონი. ვიქი-
დელი მანქანა ავანგარდული მკრეხილის გზას ჩიქილიან. დილაზე
ვის დაქანა ქიქილი და მარცხს ვერვინი ვარსკვლავი. ერ-
თ საათის შემდეგ გარდაცვლილი დილაზელი ისევ შემდეგ ქი-
ქი, ისევ გაქრული ვარსკვლავი. აქილი ისევ შეწყვეტილი
სიბიბსტრია. მაგრამ დასავლეთი ხელში შეყვანა სიბიბსტრიაშია, გაქრუ-
ლმა აქილი ვარსკვლავი, მაგნიტის და მიწვეა სასწრაფო, შე-
ჩაილა სატელეფონი დადასტურებული წყალტუბოში, მიწველი,
გარდაცვლილი და მოეცო სავსე ისევ მოვარე ქიქის, აქილი ვარსკვ-
ლავი და მაგნიტის ეწერა. ატმონიური ტელეფონი გაქრუ-
ლი ისევ გაქრული ქიქიზე შენ ახლო ისევ გაიწერა შეწყვე-
ტილმა წყალტუბოში.
- ჩიქი მოხარო, გერმანია?
- ფილიპე, ქიქი ჩაქის ახლოა!
- დღის ისევ შეტრიალა სავსე ჩაქის სასწრაფო. ისევ მო-
ვარე თვის შემდეგ სიცილი დაიწერა ქიქიან ტელეფონი. ვიქი-
დელი მანქანა ავანგარდული მკრეხილის გზას ჩიქილიან. დილაზე
ვის დაქანა ქიქილი და მარცხს ვერვინი ვარსკვლავი. ერ-
თ საათის შემდეგ გარდაცვლილი დილაზელი ისევ შემდეგ ქი-
ქი, ისევ გაქრული ვარსკვლავი. აქილი ისევ შეწყვეტილი
სიბიბსტრია. მაგრამ დასავლეთი ხელში შეყვანა სიბიბსტრიაშია, გაქრუ-
ლმა აქილი ვარსკვლავი, მაგნიტის და მიწვეა სასწრაფო, შე-
ჩაილა სატელეფონი დადასტურებული წყალტუბოში, მიწველი,
გარდაცვლილი და მოეცო სავსე ისევ მოვარე ქიქის, აქილი ვარსკვ-
ლავი და მაგნიტის ეწერა. ატმონიური ტელეფონი გაქრუ-
ლი ისევ გაქრული ქიქიზე შენ ახლო ისევ გაიწერა შეწყვე-
ტილმა წყალტუბოში.

8. პალაშინი

ნა. 8. ლიბინა

სხვათა შორის...
შეგება: ერთი — წინა, მეორე — უფრო მა-
ჭინი. მათ ერთმანეთი შენეწენ.

— გერმანია გაქრულია! — ავირს ერმა.
— ანს ვის ვხედავ, კაცოლი! — გაქრუ-
მერს მეორე.

მეილი ტელეფონი გერმანიის და აქი-
ლის მიწვეა...

- ჩიქი ჩიქი, გერმანია?
- ვინა, რა შენ? ბავშვები? კვლავია?
- რა ტელეფონი, ახლო, შენები?
- გერმანია, კაცოლი!
- ბილეთი აიღე?
- ნე გერმანია (კონტრტორა)?
- რა ბილეთი!
- არ გახვლი! — გერმანია ვინა კონტრ-
ტორა.

— შენ არ მომივლი! — კაცოლიან ისევ.
ვა და გერმანიის დადასტურებული. გაქრული მანქ-
ნაშია და ხელი გადღებრა მეგობარი. აქ
კაცოლიან მოლოდინი სატელეფონო ღამე
მაჩან და კანალა ათილი ბილეთი, მაგრამ გე-
რმანია კვლავ იხარევა...

შეგებულ მეგობრები ერთ შარეს მაჩი-
წენ.
სხვათა შორის, თუ ვინმეს პატრიკომა
გერმანია, ეს სხვა გავეთ, რომ სხვა არ შეწყ-
დეს!

ყოველზე დიდიხელს მოეწო. ტელეფონ-
ბოტი გაიბიბსტრია წყალტუბოში კონტრ-
ტორა. სერაზე ნაირნაირი სავსე ტელეფონი. აქ
ღამისაში თავი მოსწრაფი. ყველაფერი და-
დასტურებული მოეწო, ყველაფერი, გარდა... ერთი
ჩიქისა...

კიქილს ჰამა არ უწოდებ. იგი სავსეა მა-
ჭილი იგი. ატმონიური როგორც მაქანაწერა მას
ტელეფონი მაქანაწერა, ასეველი იხეობა. კი-
ჩილმე დამტრიადა, ასეველი გადღებრა-ზე
იგი უფრომდე გაწილია, ხილი, როგორც
მას გოქის ხორკი შესთავაზეს, ტელეფონი
დაწესდა. კიქილს ერმა მიწვეა გასწრაფი
და შენ ჩამტრიალი.

დასავლეთი ტელეფონი იგი და თავისი გა-
ჭინა მეორე "მოითრის" შემდეგ კიქილმე
ისევ ვერვინი ახლა მაქანაწერა, ატმონი-
ა და გერმანია ჰამა. ყველაფერი ვარსკვლავი
კიქილმე: ჰამაში, გოქის სულელობა და ღამ-
საქ არც ღამი შეარჩინს სატელეფონო.

— აბა, ახლა კი ბილეთი, ბილეთი —
უშვარედი ილბილია მაქანაწერა და კიქი-
ლილ სავსე და ჰამა, ჰამა და სავსე გაქრუ-
რეგლმე.

გაიწერეს, როგორც სტრეპტო ჩვილ-
წამილმე, კიქილმე შეწყვეტილი შეგარა
საბაზანოში, ჩაქი და რაილი დავიწერე
გაქრია.

სხვათა შორის, სტრეპტოგერმანიას
სატელეფონი უნდა ჰქონდეს!

ამას წინათ ხიანგმა მოაწყო ფართო მოხმარების საქონლის გამოფენა. რა თქმა უნდა, ეს არ იყო ახალი და კარგი საქონლის დემონსტრირება, არც საბითუმო ვაჭრობისათვის განსაზღვრული ღონისძიება. ეს იყო წუნდებული საქონლის საზოგადოებრივი დათვალიერება. ისე კი ყველაფერი ჩვეულებრივად გამოიყურებოდა. ოთახები საზეიმოდ იყო მორთული. ნაწარმი ეწყო სპეციალურ თაროებზე, სადაც ნაჩვენები იყო წარმოება, რომელმაც დაამზადა ესა თუ ის საქონელი. აღსანიშნავია, რომ აქვე დამთვალიერებლებს მომსახურებას უწევდა გამოცდილი საქონელთმცოდნე, იგი ყველა შეკითხვას სიამოვნებით პასუხობდა.

— ამხანაგებო, — უხსნიდა საქონელთმცოდნე, — ამ ოთახში გამოფენილია კოვზები, რომლებიც ცხაკაის მექანიკურმა ქარხანამ დაამზადა, შეგიძლიათ ახლოს მიხვიდეთ და დათვალიეროთ, ჩემი თხოვნა იქნება, მაინცდამაინც ნუ მოექცევით უყურადღებოდ, ეს საქონელი განსაკუთრებულ ნაზ მიდგომას მოითხოვს, ვინაიდან შეიძლება ხელში შემოგეფშვანთ.

აი, დააკვირდით მის გარეგნულ ფორმას, კოვზის ნაპირები უსწორმასწოროა, ადგილ-ადგილ ბასრია და უხეშადაა გაქლიბული, ტარი ხიწვიანია და

აქაც ქლიბით ნამუშევარი შეიმჩნევა, კოვზის ზედაპირი დაქენილი და ღრმულებიანია, ბასრი ნაწილები მოითხოვენ ხელმეორედ გადამუშავებას. კიდევ ერთი საინტერესო დეტალი: როგორც ქიმიურმა ანალიზმა გვიჩვენა, თვით ალუმინი, რომლისგანაც დამზადებულია კოვზი, არ აკმაყოფილებს იმ ტექნიკურ პირობებს, რომელიც განსაზღვრულია კოვზის დასამზადებლად.

— თუ შეიძლება განგვიმარტეთ, — კითხულობს დამთვალიერებელი, — რამდენი მანეთის კოვზია დაწუნებული?

— წელს დაახლოებით ოთხმეტი ათასი მანეთის, და დაუშვამტებ იმასაც, რომ ერთი ცალი კოვზის ფასი ჩვიდმეტ კაპიკს „არ აღემატება“ ეცადეთ და იანგარიშეთ რამდენი კოვზია დაწუნებული.

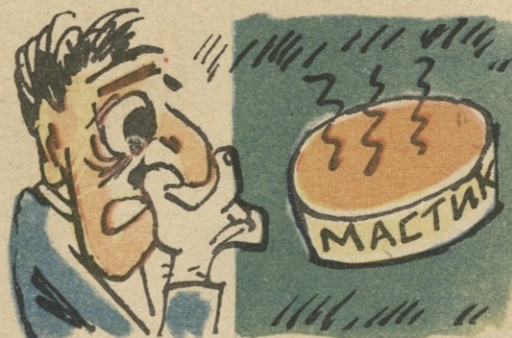
— საინტერესოა თუ ჭამენ ამ კოვზებით თვით ცხაკაის მექანიკური ქარხნის მესვეურები? — კითხულობს მეორე დამთვალიერებელი.

— ვფიქრობ, რომ ამ კოვზების საშუალებით საკმაოდ მდიანად შეეძლოთ ჭამა ქარხნის ხელმძღვანელებს, — იძლევა თავშეკავებულ განმარტებას საქონელთმცოდნე.

— ახლა კი გთხოვთ აიფაროთ ცხვირსახოცები და შემოხვიდეთ მეორე ოთახში.

— რა საჭიროა ცხვირსახოცების აფარება?

— საქმე ისაა, რომ აქ დგას ნავთის სუნი, რომელსაც იწვევს ახალციხის უსინათლოთა საზოგადოების სასწავ-

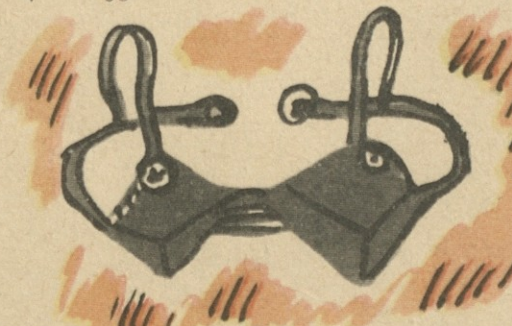

ლო-საწარმოო წამოწყების მიერ დამზადებული მასტკა. აი ისიც. როგორც ხედავთ, ყუთის თავსახურავეები დაქანებულია, ეტიკეტები უკუღმაა მიკრული, ეს მხოლოდ გარეგნული მხარე. რაც შეეხება მის თვისებებს, იგი თანაბრად არ ეცხება და სუფთა იატაკს წასმის შემდეგ უჩენს ლაქებს.

— წარმოდგენილი მაქვს, რა ნავთის სუნი ასდის იმ წარმოებას, რომელმაც ეს მასტკა გამოუშვა. — ჩაერია საუბარში ერთ-ერთი დამთვალიერებელი.

— არც ლაქებისაგან იქნება დაზღვეული. — წაილაპარაკა მეორე დამთვალიერებელმა.

— გთხოვთ შემოხვიდეთ შემდეგ ოთახში. თქვენი ყურადღება, როგორც ხედავთ, მიიპყრო ამ აბრეშუმის ბიუსტალტერმა. ეს გახლავთ ქუთაისის საგალანტერიო ფაბრიკის ნახელავი, იგი პირველ ხარისხადაა მონათლული და ღირს ერთი მანეთი და ოთხმოცი კაპიკი. როგორც ხედავთ, ბიუსტალტერი შავია, ღილები კი თეთრი და ამავე ღროს თეთრი ძაფითაა მიკერებული. ისიც უნდა ითქვას, თუმცა ამას უჩემოდაც შენიშნავდით, ღილები უხარისხოა. ეს კიდევ არაფერი. საქმე ისაა, რომ ერთ და იგივე ნაწილებს აქვს სხვადასხვა სიგრძე და სიგანე, და, რაც მთავარია, ეს ბიუსტალტერი დამარკულია 580-1507 პრეისკურანტის ნომრით, რომელსაც ფართო ზურგი უნდა ჰქონდეს, სინამდვილეში, როგორც ხედავთ, ზურგი ვიწრო აქვს. ასეთ საქონელს კი 579-1509

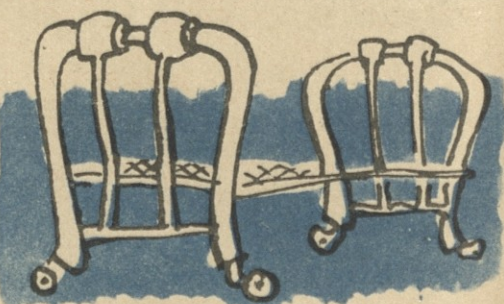
პრეისკურანტის ნომერი შეეფერება, რომლის ფასიც ერთი მანეთი და სამოცდათერთმეტი კაპიკია, არ არის დიდი მათემატიკის ცოდნა საჭირო, უბრალო გამოკლებით მიხვდებით, რომ მომ-

ხმარებელი თვითვე ცალ ბიუსტალტერზე ზედმეტად ცხრა კაპიკს იხდის. კიდევ ერთი წუთით მივიჩქევთ თქვენს ყურადღებას. ამ საქონელს სარჩულად უნდა ჰქონდეს აბრეშუმი, სინამდვილეში კი ბამბის შეუფერებელი ფერის ქსოვილი აქვს გამოკერებული. ყველას კარგად მოგეხსენებათ, რომ აბრეშუმი უფრო ძვირია, ვიდრე ბამბის ქსოვილი. მაშასადამე... — მრავალმნიშვნელოვნად ილიმება საქონელთმცოდნე.

— გთხოვთ გვიპასუხოთ, — კითხულობს დამთვალიერებელი ქალი, — ბევრი გამოუშვა ფაბრიკამ ამ სახის პროდუქციას?

— ზუსტად გამიჭირდება თქმა, ერთს კი მოგახსენებთ, ოქტომბრის თვეში მარტო თბილისის წვრილ საბითუმო საამანათო ცეკავშირის სავაჭრო ბაზამ მიიღო რვა ათას ორას სამოცდაათი ცალი. უნდა ვიცვარაუდოთ, რომ სხვა სავაჭრო ორგანიზაციებიც არა ნაკლებად მომარაგდებოდნენ ამ პროდუქციით.

— ახლა კი წამოხრძანდით დარბაზში, სადაც ავეჯი გვაქვს გამოფენილი. ვინაიდან დიდი და ღრმა შთაბეჭდილებებით დაღლილობა გემჩნევათ, მე მხოლოდ რკინის საწოლებზე შეგჩერდები, დანარჩენზე კი შემდეგ იყოს.

როგორც ხედავთ, აქ მრავალი რკინის საწოლია. იგი გამოშვებულია თბილისის მეორე მექანიკური ქარხნის, ფოთისა და ზესტაფონის მექანიკური ქარხნების მიერ.

— რაო, არ მოგწონთ? — გეთანხმებით. გარეგნულად მეტად არაესთეტიკურია. როგორც ხედავთ, საბჯენებით გამოყენებულია დაუკალიბრებელი ლითონები, იღებება გაუჭერებელი საღებავებით, აკლიათ ტონის სიმკვეთრე, ზედაპირი კი უმეტეს შემთხვევაში ხაოიანია, მონიკელებული დეტალები ცუდადაა გასუფთავებული, საერთოდ კი დაბალი კუსტარული ღონის საწოლებია.

— თუ საღებავი?

— ძალიან ცუდად.

— მაღლობელი ვართ განმარტებებისათვის. შემდეგში აუცილებლად კიდევ მოვალთ.

— სიამოვნებით, ვეცდებით მომავალშიც გაგაწიოთ მომსახურება, თუმცა ვისურვებდი ასეთი სამუშაო აღარა მქონოდა.

— ეგეც მალეა მოსალოდნელი.

— ნახვამდის!

— კარგად ბრძანდებოდეთ!

შურნალ „ნიანგის“ რედაქცია 1965 წლის 1 იანვრიდან აცხადებს კონკურსს საუბათესო სატირულ და იუმორისტულ ნაწარმოებებზე.

კონკურსზე წარმოდგენილ უნდა იქნეს:

სატირული და იუმორისტული მოთხრობები, ლექსები, პამფლეტები, ფელეტონები, თანამედროვე საშინაო და საერთაშორისო აქტუალურ თემებზე. მოცულობით არა უმეტეს მანქანაზე ორი ინტერვალის დაბეჭდილი 2½-3 გვერდისა და თემატიკა კარიკატურისათვის.

საუბათესო ნაწარმოებებზე გაიცემა პრემიები:

ერთი პირველი პრემია

150 მანეთი

ორი მეორე პრემია

თითოეული 100 მანეთი

სამი მესამე პრემია

თითოეული 60 მანეთი

სამი პრემია თითოეული 50 მანეთის რაოდენობით გაიცემა კარიკატურის საუბათესო თემისათვის.

მასალები კონკურსისათვის უნდა გა-

მოიგზავნოს შემდეგი მისამართით: თბილისი, რუსთაველის კროსკამბი № 42, შურნალ „ნიანგის“ რედაქცია წარწერით: „კონკურსისათვის“.

კონკურსი დახურულია და მასალები იგზავნება დავითით.

ავტორის გვარი, სახელი, მამის სახელი და მისამართი წარმოდგენილ უნდა იქნეს ცალკე კონვერტით.

კონკურსზე წარმოდგენილი მოწონებული მასალები დაიბეჭდება შურნალში დავითით და ავტორები მიიღებენ კონკურსის ჩვეულებრივი წესით.

კონკურსის შიური — შურნალ „ნიანგის“ სარედაქციო კოლეგია.

შურნალ „ნიანგის“ მაისის თვის ნომერში გამოქვეყნდება კონკურსში გამარჯვებულ ავტორთა გვარები და მათ მიეცემათ დაწესებული პრემიები.

კონკურსზე მასალების წარმოდგენის უკანასკნელ ვადად დაწესებულია 1965 წლის 31 მარტი.

ნიანგი.

კონკურსის პრემია

ერთი ჩვევა დამყვა ბავშვობიდან: ღვინო დასალევად კი არა, დასანახავდაც მეჭავრებოდა.

ამიტომაც მეგობრებმა ლამის კაცების სიიდან ამომშალეს და ნაბოლარა წიწილასავით გამარიყეს.

— რად გვინდა მაგის მეგობრობა, ღვინოს მაგი არ სვამს და ქეიფში არ გამოგვადგება, — იძახდნენ ისინი და თავს მარიდებდნენ.

მომბეზრდა მარტო ყოფნა და ცოლის შერთვა დაეპირე. ჩემმა მეორე ნახევარმა რომ გაიგო ჩემი დამოკიდებულება ღვინოსადმი, სიხარულისაგან ტაში შემოჰკრა და დიძახა: ბედნიერი ვყოფილვარო!

ბედნიერი წყვილის დასალოცავად ახალ ცოლ-ქმარს ნათესავ-მეგობრები გვიწვევდნენ ხან სადილზე, ხან ვახშამზე.

ერთხელ ჩემმა სიმამრმა მიმიპატიჟა. ნეტავი ფეხები მომტეხოდა და არ მივსულიყავი. მას შემდეგ წავიდა ჩემი საქმე უკუღმა. როგორც ოჯახის სიძეს, ყველა მე შემომციცინებდა თვალელებში, მაგრამ როცა გაიგეს ღვინოს არ ვსვამდი, ყველა ერთად ფოცხვებების ხროვასავით თავს დამაცხრა.

— ჩვენო საყვარელო სიძე-ბატონო პოლიატორ, ეს ერთი სასმისი მაინც დაგვილიე და დანარჩენს გაპატიებთ! — მომმართა დამაქრული ენით თამადა და ღვინოთ გაპიანებული ორლიტრიანი კათხა წინ დამიდგა.

— არა, ბატონო, შენც არ მომიკლდე, ყლუბსაც ვერ დავლევ!

— შე კაცო, რომ დამავლო ახლა, შენი გულისთვის აგერ რიონში თავით გადავვარდები, წვერას დაგიჭერ, შეგიწვავ და ტაბაკით მოგართმევ, შენ კი...

— რა ვქნა, ძვირფასო მეგობრებო, არ შემოძლია, არ ვსვამ, უნდა მაპატიოთ!

— ამდენი ხეწნის შემდეგ ღვინოს კი არა, შხამსა და ღურბელას დალევდა კაცი! — იწყინა უარი სიმამრმა.

— რაღა გიჭირს ილარიონ ჭირაქაძე, კარგი სიძე მოგინახავს და არსად დაგეკარგოს. ნამდვილად ყარამანის ჯიშისა.

ამაზე ერთბაშად ახარხარა მთელი სუფრა. მე კი ლამის გული გამისკდა სირცხვილისაგან.

— ბოლოს და ბოლოს, ამ შერცხვენას ის სჯობია, შესვა სასმისი... — გადმომიჩურჩულა ნირწამხდარმა ჩემმა მეორე ნახევარმა.

უარის თქმას ვაპირებდი ისევ, მაგრამ უცბად თავმოყვარეობამ თუ გაბოროტებამ იფეთქა ჩემში, დაუფიქრებლად ვწვდი ღვინოთ სავსე კათხას და სულმოუთქმელად გამოვცალე.

— ვაჟა, ვაჟა! — ერთხმად დასცეს ყოვენი დამსწრეებმა.

— შენი ჭირიმე, შენი!.. ვინ თქვა... სიძე ვაჟ-კაცი არა გვყავსო! — შემაქო თამადა და საცივში ამოთხვრილი ტუჩ-ულვაშებით საკოცნელად დამაფრინდა. — ილარიონ, ეს რა სიძე გყოლია, შენ გენაცვალე სულის კლიტში! — ახლა ჩემს სიმამრს ეტაჟა თამადა და კოცნით კინალამ დაახრჩო. მეგრე, როცა ისინი გაშვებულეს, მთელმა სუფრამ კვლავ აღტაცების ყიფინა დასცა.

მე კი მოწონებისა და ტაშის ამ ქარიშხალში ვაი-ვაგლახით ძლივს შევსვი მეორე ვეებერთელა კათხა და რუმბივით გავგორდი იატაკზე.

— სანამ არ მოკალით, არ მოეშვით ხომ? მოისვენეთ ახლა! — შეიცხადა ჩემმა მეორე ნახევარმა, როცა იატაკზე გულადმა გაშხლართული დამინახა.

— რა ვუყოთ მეგრე, მთვრალი კაცი, კი კაცი... — გაჰკიოდა ამაყად ჩემი სიმამრი.

ეს იყო და ეს! ამის შემდეგ სულ მთლად შევიცვალე ზნე. დაიწყო ღვინოს სმა და მეგრე როგორ! დაცლილ ჭიქას ცერზე ვაპირქვავებდა წინათ თუ მე მაძალდებდნენ, ახლა მე ვაძალდებ სხვას.

აქამდე ჩემი ხმა თუ არ გაუგონია არავის, ახლა ჩემი ჩხუბისაგან და აყალმაყალისაგან აწიოქებული მყავს ნათესავებიც და მეზობლებიც. ცოლი ცალკე მეხვეწება, სიმამრი ცალკე: მოისვენე, ამდენი ღვინოს სმა მოგკლავს, ნუ დაგვლუპავო.

— არავითარ შემთხვევაში! — რიხიანად ვეძვავ, — როგორ, ვინმეს იმას ვათქმევინებ ილარიონ ჭირაქაძის სიძე ვაჟკაცი არ არისო?! მომაწოდეთ ყანწებიო, ჩაფები და კათხებიო... ახლავ, ამ წუთში, მარდალ...

თქვენ იკითხავთ, რა ძალა გადგია, რას იქაჩებო.

რა ვქნა, თქვენი ჭირიმე, სამწუხაროდ, ზოგიერთი სასმისებით ზომავს ვაჟკაცობას.

ს. მაღალაფარიძე

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ს. მაღალაფარიძე, მ. ქარჩავა, თ. ჭელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

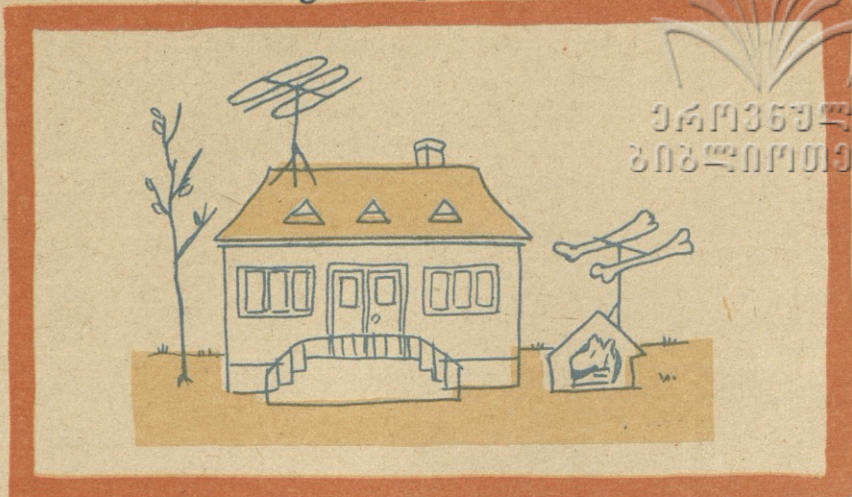
თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 9-76-69, საერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დას. ბ. 3/XII-1964 წ. ქალ. ზომა 70×108 18, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კ. ც. გამომცემლობის სტამბა № 1. ღვინის ქ. № 14. შეკვ. № 3215. უფ. 12168. ტირაჟი 40000

საზღვრო დაცვა

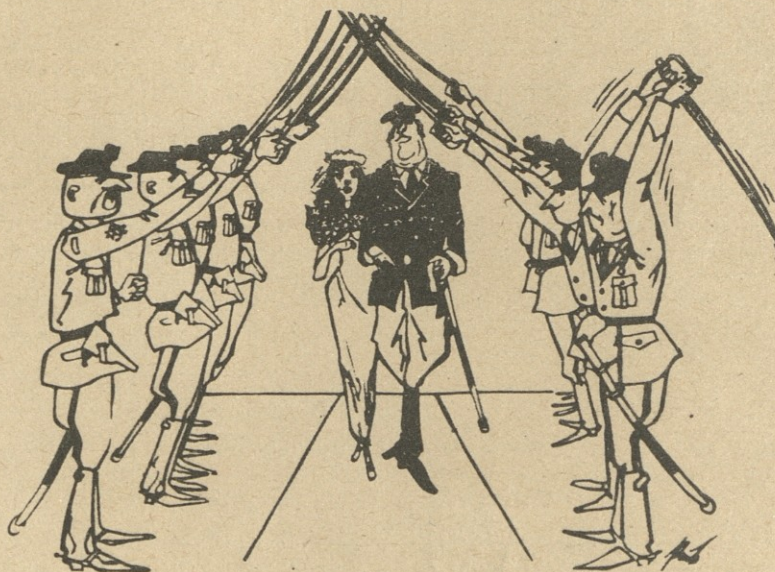

(კოლონელი)

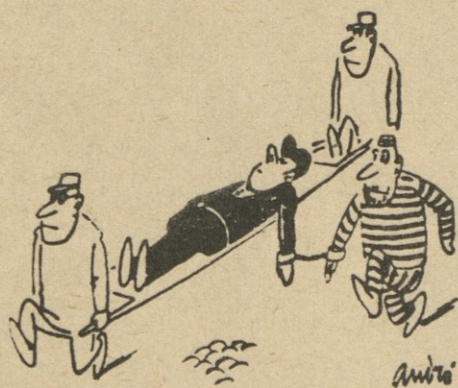

საბინა

(უზარატი)

„ღერ შტარნ“

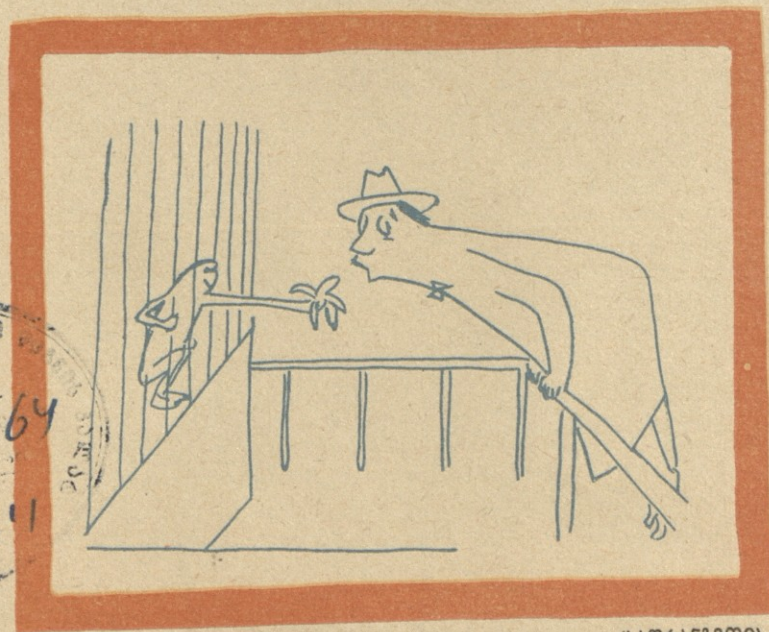

(საზღვრანაბი)

ღერა და შვილი

(რუზინაბი)

როლეტი შიიტვალებს

(საზღვრანაბი)

